

90 ANIVERSARI DEL PARTIT COMUNISTA DE XILE

Gladys Marín Millie
Secretària General del Partit Comunista de Xile
16 de juny de 2002

Estimades companyes i companys, amigues i amics convidats, senyors ambaixadors aquí presents, estimats dirigents de la Central Unitària de Treballadors que representant diferents tendències polítiques, sensibilitats, ens acompanyen aquest matí. Molt estimats companys Luis Corvalán i Volodia Teitelboim. Estimada companya, amiga, Margot Honecker.

Els camins de Xile, els camps, les fàbriques, tallers, empreses, escoles, hospitals, les arenes del desert, el fred del sud, han vist per segles a milions i milions d'éssers humans explotats, menyspreats, exclosos. Han vist dolor, gana, escassetat. Però també han sigut testimonis de com i quan, aquests explotats començaren a aixecar el cap, i en petits grups, petits cercles, es començaren a respectar ells mateixos.

Arribaren les idees justes, exactes que els interpretaven: llibertat, igualtat, fraternitat. Però s'hi sumaven d'altres: classe obrera, proletariat, burgesia, capitalisme, socialisme. I totes elles s'anaren plasmant en organització, en una nova força social que donà naixement al moviment obrer a Xile.

Assumiren primer la organització sindical i social, però amb això no n'hi havia prou. Havien de crear el seu partit polític que representés els seus interessos i postulés el poder polític pels treballadors.

S'apoderaren, donant un salt en la seva consciència, de les idees de la revolució i el socialisme. Assumiren la tasca històrica de ser la superació de la societat capitalista.

En aquesta presa de consciència, en aquesta rebel·lia hi hagueren homes i dones concrets que decidiren entregar la seva vida al llarg camí de l'alliberament dels treballadors i aconseguir així una nova societat d'iguals, una societat socialista.

Enmig d'aquest dur, però meravellós néixer, en aquest despertar dels treballadors, se'n destaca lluny la figura de l'obrer tipògraf Luis Emilio Recabarren, la incansable tasca del qual com a organitzador social i polític, sentit de classe, independència, altivesa enfront als poderosos, la seva lluita diària per les reivindicacions, per la cultura, per l'alliberament de la dona, l'han fet immortal.

Ell organitzà als pàries de la societat d'aquests temps, els educà, creà innumerables diaris, el més important d'ells, es digué precisament el "Despertar

dels Treballadors”. Es reuní en dies i nits, en erms, al centre de la via fèrria, va fer xerrades a les places, a les mutuals i sindicats.

Recabarren va madurant en les seves idees i junt a un grup decidit i esclarit forma el 4 de juny de 1912 a Iquique el Partit Obrer Socialista (POS), que és la data real, verdadera del naixement del nostre Partit Comunista. Una vintena de persones donaren naixement al POS, tots obrers, pampins del salitre, portuaris, fusters, rellotgers. Una dona entre ells, Teresa Flores.

Mirant aquest fet inicial, aquest moment de fundació, sols es pot exclamar: Quina intel·ligència, quin valor, quina dignitat, quina confiança històrica, representaren aquests vint rostres, aquestes mans, aquestes veus, que sense tenir cap referent de construcció socialista, estaven convençuts que la societat capitalista havia de ser eradicada!

Tenien l'essencial: les idees i la decisió.

El partit no neix marxista, el marxisme li arriba a ell posteriorment, tot i que aquestes idees circulaven per lògiques raons, i ja estaven al cap de Recabarren. El nostre segell principal és la lluita obrera i social.

Aquest homenatge no pretén -de cap manera- ser un recorregut històric, però no deixa d'admirar-nos tots els primers passos. La claredat de propòsits expressats en la seva declaració pública de constitució, quan al denunciar la injustícia de la societat capitalista assenyalaren: “Donada aquesta situació, les agrupacions socialistes de Xile constitueixen en el país el Partit Obrer Socialista, i criden al poble treballador a allistar-se a les seves files de partit de classe per a suprimir les diferències de condició, convertir als homes en una sola classe, de treballadors intel·ligents, iguals i lliures, i per a implantar un règim en que la producció sigui un factor comú”.

Aprenuem d'aquests revolucionaris, aprenuem de Recabarren, del seu sentit profund, primordial, que hem de recrear i ser capaços d'enriquir en aquests temps. Aprenuem de Recabarren, de la seva voluntat, la seva tenacitat, que enfrontant a lo tremendament difícil que era reunir als treballadors en aquella època, ell no es desanimava i deia “avui dos, demà quatre”.

Aprenuem avui de Recabarren, de la seva dedicació a educar-se i educar, a bregar sense descans per la organització i consciència dels treballadors, de la seva vida senzilla, generosa, al costat sempre del poble. Del seu rebuig als aduldors, de la seva fortalesa per rebutjar les burles, les caricatures, les infàmies dels poderosos. Aprenuem de Recabarren i del paper decisiu que ell atribuïa a la premsa popular, tant que una de les quatre condicions per pertànyer al POS era estar subscript al diari del partit.

Aprenuem del sentit profund que li donava a la cultura, com a creació popular i com a element de combat contra la ignorància i els vicis que el poder sotmetia als treballadors.

La seva lluita per les idees, per la intel·ligència, per la cultura, fou formidable. Ell escrigué: “El socialisme significa armar al poble d’intel·ligència perquè sàpiga conquerir la felicitat”.

Ahir Recabarren desafiant contra la oligarquia i els capitalistes. Avui nosaltres contra el neoliberalisme i la globalització capitalista. Diferents moments de la història, noves fases del sistema de dominació, però enfrontats i enfrontades als mateixos desafiaments: fer la revolució social, cultural, política que permeti als éssers humans viure com entre iguals.

Amb Recabarren començà a donar els seus primers passos aquest exèrcit que al dir de Neruda: “a trossos pot equivocar-se, però que camina sense descans i avança cada dia”.

Aquests temps han sigut com tornar a començar. Refer la consciència, organització i valors democràtics destruïts, després de dictadures sagnants i ensorrament del socialisme, ha estat com néixer de nou.

Però no sols les idees justes, necessàries, sinó els pobles no moren, no poden ser exterminats, i tornen a realitzar-se en nous fets revolucionaris.

Per això els pobles, en aquests, els pitjors moments, mai han estat sols. Han comptat amb l'exemple, la solidaritat a mans plenes, la intel·ligència, la paraula digna en totes les tribunes internacionals, de la gran i sempre creadora Revolució Cubana. En els dies més durs hem tingut a on dirigir la nostra mirada.

En un temps tremendament difícil ens ha correspost tornar a començar. La sofisticació dels mitjans de dominació està dirigida a manipular les consciències. La brutalitat del sistema i la intervenció de l'imperialisme nord-americà estan dirigides a mantenir sotmesos per la gana i el temor als pobles. S'ha de ser molt conscient d'això per no renunciar, ni viure d'enyorances “d'aquells altres temps”.

Aquests altres temps ensenyen, però no es repeteixen. És necessari assumir els temps com són, sense buscar camins que aparentment puguin ser més exitosos però que puguin ser una pèrdua estratègica. És bo tenir a mà la reflexió de Gramsci: “M'he convençut de que fins i tot quan tot està o sembla perdut, és precís reprendre tranquil·lament el treball començat des del principi. M'he convençut de que és precís comptar sempre amb un mateix i les pròpies forces. Que és necessari proposar-se fer sols el què se sap i es pot fer i seguir el propi camí”.

Davant d'una ofensiva brutal a nivell mundial per desarmar als pobles i a les forces revolucionaries, el nostre Partit ha tingut el gran mèrit, enmig d'errors i buits, de mantenir contra vent i marea, sota dictadura o falses transicions, les idees essencials que ens donen raó de ser: paper principal de la classe obrera i treballadors, anticapitalisme i antiimperialisme, internacionalisme, revolució i socialisme.

Vam lluitar i vam ser part essencial del moment més alt de la lluita democràtica i revolucionària, del govern de Salvador Allende. Hem fet nostre el seu llegat de lleialtat al poble, hem rebut la seva immolació a La Moneda com un mandat històric. En suma hem incorporat a la nostra teoria i pràctica política l'allendisme.

Vam lluitar com qui més contra la dictadura, formulant i realitzant la política de Rebel·lió Popular. Aquesta fou en tots els seus aspectes una política de masses que cridà al poble a rebel·lar-se i aixecar-se contra el terror i la mort. Crearem juntament a milers de xilens i xilenes el Frente Patriótico Manuel Rodríguez.

Avui seguim lluitant contra tota l'herència antidemocràtica i en forma intransigent per la Veritat i la Justícia. Vam presentar la primera querella criminal contra Augusto Pinochet el 12 de gener de 1998 i això donà impuls per a la presentació de centenars de noves querelles, i avui tot i que segueix eludint de forma covarda les seves responsabilitats, continuem amb l'exigència perquè es revoqui el sobreseïment per demència i es confirmi el processament perquè Pinochet sigui plenament processat.

Però hem de seguir estudiant i elaborant, entrar més al terreny de la disputa ideològica en relació amb allò central: el fatalisme instal·lat, de que ja sols ens podem moure en aquestes aigües, que ja no és possible res més, que s'ha d'actuar amb realisme i conformar-se amb petites engrunes i que les idees de la transformació del sistema capitalista és una quimera del passat.

De fet molts han desertat, altres s'acomoden, i altres llancen al riu, no sols els seus mocadors, sinó somnis i principis per sumar-se al carro dels vencedors, encara que vagin penjats a les finestretes i aixafadores. Però hi ha milions de descontents, i hi ha les noves generacions que entenen que, avui més que mai, es necessiten amb urgència els canvis de fons.

El món no pot seguir esperant que el planeta exploti per les guerres intervencionistes dels EUA i les grans potències, amb ús d'armes nuclears i bacteriològiques; per la contaminació i depredació de terres, aigües i boscos per part de les transnacionals; el món no pot acceptar que milions d'éssers humans passegin de continent en continent, de país en país i siguin rebutjats, perseguits, discriminats; el món no pot acceptar que milions morin de gana, per malalties curables, que no tinguin accés a l'educació, a una salut integral, a un habitatge; el món no pot acceptar que milions i milions no tinguin treball, implorant el que és un dret, i els que el tenen hagin de suportar tot tipus d'arbitrarietats, partint per la inseguretat, la inestabilitat, d'un dia sí i un dia no. I tot com a resultat del desenvolupament del capitalisme, avui neoliberal i globalitzat.

Nosaltres no podem esperar perquè hem nascut per canviar el món, i no per constatar horrors i plorar de pena. Perquè l'acció revolucionària està feta de la paraula i l'acció, de la teoria i la pràctica política, de la conseqüència entre la idea i la realització, és com hem d'actuar en tots els terrenys, avui més que mai.

Els pàries d'avui, els exclosos, els discriminats, els infeliços d'aquesta societat capitalista són més que ahir, perquè el desenvolupament del capitalisme va en relació inversa a la satisfacció de les necessitats i drets de l'ésser humà en la seva totalitat i potencialitat. Tot s'intercanvia amb una velocitat increïble, mercaderies, coneixements. Però aquest tot sols arriba per a alguns. La immensa majoria, el 80% de la humanitat viu amb mancances de tot tipus. Rere dels enlluernaments de la modernitat, de la virtualitat, apareixen les misèries de la realitat.

Conflictes socials de tot tipus, molt més complexos i diversificats que ahir. La lluita de classes, la lluita contra el sistema reapareix en tota la seva necessitat.

La realitat d'aquest anomenat llogaret mundial de la informàtica i de la nova economia, no és sols més indigències materials sinó espirituals. La incomunicació, el tancament, la fragmentació, l'egoisme, sols projectes personals, els instal·len com a valors per aconseguir la indiferència, el no comprometre's amb les causes col·lectives.

La droga, l'alcoholisme són grans negocis del sistema. La depressió, malalties mentals, la soledat, la infelicitat són expressions d'aquest món alienat. L'exploació de l'home per l'home segueix existint, el que ha canviat és la seva implementació, la imatge que es construeix al seu voltant.

Vegem Xile, un país que ven la imatge de l'èxit, de modernitat, d'equilibris econòmics i democràtics. Obté les millors qualificacions dels organismes financers internacionals, que imposen les seves bandes econòmiques i enfonsen països com Argentina. Tot i així, n'hi ha prou amb veure el que ha passat amb els últims temporals. Setanta mil damnificats és la xifra oficial, la qual no és real, els afectats són centenars de milers, afectats en una o en una altra forma.

La pobresa més horrible ha sortit a la llum, famílies completes que viuen en la misèria, en peces de 3+3 m², amb tres llits on dormen 8 persones. No en tenen prou per menjar, menys per a medicaments. Amb 4 pous negres al mateix lloc, tots embassats. L'ajuda arribà amb molt soroll i llums. I, ara què?

Tal com ens digueren el diumenge passat al Campament Vista Hermosa de Lo Espejo: "Vingueren amb la televisió, ens donaren plàstics per tapar les aigües, una mica de roba però això s'acaba i nosaltres seguirem vivint igual".

La gent té més clara la pel·lícula dels qui pretenen enganyar-los "amb pedaços" com digué una pobladora. "Que deixin de comprar avions" digué una altra. I així tots i totes a la fi tenien un sol reclam i anhel: "volem casa definitiva, pagarem per ella, i necessitem treball". Aquest Campament necessita ser reconegut com a tal.

Quines són les solucions de fons a la falta d'habitatges, col·lectors d'aigües de pluja? Primer l'Estat té la obligació de controlar estrictament la qualitat dels habitatges, el lloc on es permeten les construccions i exigir als privats del

negoci immobiliari dotar a les poblacions o viles d'una infraestructura vial que impedeixi aquests desastres. I segon l'Estat ha d'invertir en un pla d'habitatges i obres vials.

De diners n'hi ha de més en aquest país. I no es pot pretendre que això ho paguin tots els xilens, s'ha d'exigir el pagament d'utilitats a les grans transnacionals del coure que no tributen ni un peso! S'ha d'elevat l'impost a les grans utilitats! Reposar l'impost patrimonial a qui tenen fortunes sobre el milió de dòlars! Reduir el pressupost militar i acabar amb les compres de material bèl·lic! Aquí hi ha els diners.

A Xile existeixen 9 milions de pobres, si agafem com a ingrés familiar \$325,447 mensuals per una família de 3,9 persones, d'acord a l'estudi de ICAL. 12 milions si considerem l'estudi de la Fundació Terran, que contempla un ingrés de 486 mil pesos per a una família de 4,4 persones. Això sols per sortir de la línia de la pobresa. Però si sols agafem l'exemple donat pel President Lagos en el seu Missatge del 21 de Maig, és indigent una família que tingui un ingrés de \$173.000, xifra absolutament insuficient, però superior al salari mínim imposat pel govern i el Parlament de \$111.200. Però resulta que en l'exemple, l'amo de la casa guanya 2 salaris i mig, o sigui \$236.300 i clarament ell i la seva família són indigents, per tant, el salari mínim no pot ser inferior a aquesta quantitat.

I el gran èxit per a aquests governs neoliberal és passar de la indigència a la pobresa. Sortir de les flames per a caure a les brases!

Les reformes no passen de ser voladors de llums i simple demagògia. Aquí tenim el Plan Auge on han instal·lat la discussió sols en la retirada del 0,6 que l'Estat regala a les Isapres pel subsidi maternal, el qual s'integraria al Fondo que asseguraria l'atenció de 56 malalties, val a dir una cistella bàsica. Allò urgent, allò de fons és elevar el pressupost per a la Salut Pública assolint com a mínim el 3,5% històric i enfortir la Salut Pública amb caràcter solidari. El Plan Auge és la disfressa per a passar a la privatització de la salut, a través d'homogeneïtzar els sectors públic i privat amb criteris de mercat, de canviar el dret a una salut integral i universal per prestacions i portar als hospitals públics a l'autofinançament i a la total inestabilitat als treballadors.

Les deficiències i manques en el terreny de l'educació s'han expressat en aquests dies, en les combatives vagues universitàries en demanda de l'arancel diferenciat i en defensa de l'educació pública.

Xile està dins dels 10 països del món amb la més alta desigualtat en la distribució dels ingressos, i aquí hi ha el quid de la pobresa, dels baixos salaris. Mentre no es resolgui la redistribució dels ingressos i l'Estat assumeixi plenament la responsabilitat d'assegurar Salut i Educació, Habitatge per a tots, tot el demés seran pal·liatius, engrunes i almoines.

A més, en aquest país els ciutadans no participen per a res en les decisions de govern. Pretenen reduir el seu món a un tros de pa, un treball informal, la locomoció, la televisió, esdeveniments esportius. Redueixen a l'ésser humà en les seves aspiracions i realitzacions. Tot això és un crim.

I per sobreviure s'ha de treballar hores extres, no importa quantes. Qualificar-se, especialitzar-se, competir, fer travetes. En suma jugar-se per un destí individual deslligat de la seva arrel social, i dels anhels nobles i col·lectius.

Tornant a allò originari, a les nostres arrels, ens sorprenem de la similitud de la dura realitat d'ahir i d'avui. Llegim a Recabarren a "Rics i pobres" i és com si la màquina del temps ens hagués jugat una mala passada.

Efectivament el país en allò essencial no ha canviat. El desenvolupament científico-tecnològic no s'ha posat al servei de tots. "El contrast davant les formidables possibilitats de satisfacció de les necessitats humanes i el balafiament de recursos materials, vides, intel·ligència és la contradicció crucial de l'època contemporània" (Programa del Partit Comunista).

La dictadura significà un brutal retrocés en tots els aspectes. Allí la dreta econòmica i política hi va estar en glòria i majestat. Avui, aquesta dreta amb nous noms i rostres segueix actuant com a guardià de l'obra de la dictadura. Subjectes, còmplices de crims i corrupció avui s'asseuen al Parlament, a Universitats, fòrums nacionals i mitjans de comunicació. Aquí hi estan subjectes com Sergio Fernández, Jovino Novoa, Sergio Diez, Julio Canessa, Rodolfo Stange, Martínez Bush, que foren oberts col·laboradors i còmplices de les violacions als drets humans i negociats comesos durant els 17 anys de dictadura.

Els tres governs de la Concertació han permès aquest creixement i exculpació de la Dreta. Al mateix temps que han dilapidat la força democràtica, progressista, acumulada durant la lluita contra la tirania de Pinochet.

Renunciaren a les transformacions democràtiques vertaderes i s'han dedicat a administrar i aprofundir el model deixat per la dictadura. Avui accepten tot allò que es comprometeren a canviar. Les direccions polítiques han abandonat compromisos programàtics a canvi d'estar en el govern, el que els significa, ministeris, ambaixades, quotes parlamentàries, assessories, o càrrecs intermitjos o menors.

La transició no s'ha realitzat. Amb el conte d'allò possible, arriben a qualsevol acord amb la dreta. Partiren pactant la transició, després han aplicat els consensos per a arribar a la impunitat en tots els camps.

I com que els espanta la participació, ho han tractat de desmobilitzar tot, per la qual cosa empobreixen, bombardegen i reprimeixen a les organitzacions socials, enmig d'un gran esforç ideològic i comunicatiu per anul·lar-les i sotmetre-les.

El poble organitzat i mobilitzat, segueix sent l'enemic intern. Per a això primer l'asseuen en taules de diàleg, el desarmen, l'enganyen i tracten de fer-lo còmplice. Munten operacions polítiques per penetrar en l'Esquerra revolucionària, amb mil formes de cooptació i exclouen tota expressió del pensament alternatiu.

La Concertació ho ha fet tot per pavimentar el camí de la dreta al govern. Aprovà en el plebiscit del 89 reformes constitucionals que feren més reaccionària la Constitució, incorporaren la llei orgànica de les Forces Armades, i elevaren els quòrums per a les reformes constitucionals. Tot i així, si volguessin reformar la Constitució poden fer-ho ara mateix, utilitzant els articles 17-18-19, per la qual cosa han de crear un conflicte de poders entre el Parlament i l'Executiu.

La Concertació no serà derrotada per la Dreta perquè mai lliurà la batalla contra ella. La dreta sols la substituirà, amb consentiment d'amplis sectors de la Concertació.

Aquí, a França, a Itàlia, els governs socialdemòcrates, anomenats de la III Via, aplicant les polítiques neoliberals, s'han convertit en pont per a governs d'extrema dreta.

I ens ve a demanar a nosaltres, a les forces d'esquerra, a la joventut, que votem per ella, després que durant 12 anys han estat a la mateixa taula del banquet.

Xantatgegen a l'Esquerra, amb el conte de que s'ha de parar a la Dreta. Clar que s'ha de parar a la Dreta, però això es fa enfrontant-la, desarmant-la, passant-li el compte i amb el poble mobilitzat, lluitant com ho va fer a la dictadura.

D'aquest quadre polític i social en neix la urgència de construir una Alternativa al neoliberalisme, rescatant el dret a la transformació radical de la societat.

En semblant context, la celebració de l'aniversari del nostre Partit Comunista, partit que juntament a tot el món polític i social que lluita contra el neoliberalisme es proposa la transformació de la societat, adquireix un tremend significat i responsabilitat.

En aquest 90 Aniversari no n'hi ha prou amb alegrar-nos de la nostra existència, no n'hi ha prou amb una reafirmació, sinó que és necessari saber respondre a les preguntes: com fer-ho per apurar els temps d'aquest necessari canvi de societat? Com derrotar a aquests monstres del nou poder mundial? Com no repetir errors tant terribles com els comesos a la Unió Soviètica i altres països socialistes d'Europa que arribaren a posar en escac la justesa del socialisme?

Aprenent dels encerts i errors, dels altres i dels nostres anem construint el nou projecte de transformació. El preu pagat aquí i allà, és massa alt per a ignorar-ho. Però la pregunta: és possible avui canviar la societat? També porta un imperatiu de canviar-lo. Simplement perquè aquesta societat no ens serveix als éssers humans. I per a això necessitem actuar.

I la resposta ja s'està donant i potent a través del nou moviment mundial de resistència i lluita contra el capitalisme i la globalització neoliberal. Des de Seattle, Gènova, a Porto Alegre, el món començà a enfrontar-se al capitalisme i

a l'imperi dels EUA i ha sorgit potent la conclusió i compromís de que: Un altre Món és Possible!

En aquests temps durs, complexos, però plens d'esperança celebrem el 90 Aniversari del nostre Partit i convoquem a la realització del nostre XXII Congrés a realitzar-se els dies 31 d'Octubre, 1, 2, 3 de Novembre.

La crida o Convocatòria és la base per a la més àmplia discussió, no sols en el Partit, sinó en les organitzacions sindicals, socials, culturals, poblacionals, estudiantils, de sexe i gènere, ecologistes, drets humans. En fi, una discussió oberta a tots els que volem canviar aquest món. Juntament a la Convocatòria es posa en discussió el Programa i els Estatuts del Partit.

La convocatòria es desenvolupa en III Capítols Centrals.

I. Un altre Món és Possible: assenyalava el context internacional, la ofensiva de l'imperialisme nord-americà per imposar la seva hegemonia i la necessitat de la coordinació de les forces progressistes i revolucionàries a nivell mundial.

II. La Revolució Democràtica: assenyalava que en el nostre país la contradicció principal segueix sent entre neoliberalisme i democràcia. Per tant, la lluita per la democràcia és base d'àmplia unitat i pas immediat per a construir una nova societat.

Aquí hi destaca l'anàlisi i deducció que fem en relació a la nostra participació en les successives eleccions, 8 en 12 anys. I la nostra conclusió principal en tant que sols la organització, la lluita i la mobilització imposarà els canvis democràtics. I per això és indispensable un viratge, un desplaçament del nostre accionar col·locant tota l'atenció en el moviment sindical, social, cultural de masses que vagi pel camí d'intensificar les lluites socials. Això no significa abandonar les batalles electorals, sinó participar en elles d'una forma absolutament diferent a la d'avui. A aquestes s'hi arriba amb la més intensa lluita social i sols amb la seva expressió.

També sobresurt l'assenyalat sobre el nou subjecte polític i social que va sorgint per a transformacions radicalment democràtiques. I es descriu com un moviment divers, plural, que incorpora noves formes d'activitat social, no sempre explícitament anticapitalista, però que rebutja de fet cada conseqüència del capitalisme imperant i proclamen amb determinació que un altre món és possible.

Ressalta el paper dels treballadors com a força central dels canvis i la necessitat d'un nou moviment sindical combatiu, independent i classista.

Es plantegen els punts centrals d'un projecte per un Estat nacional, democràtic i popular.

S'assenyalava que està fora de discussió encaminar-nos a una aliança o incorporació a la Concertació. Rebutgem rotundament aquest camí, que

significaria renunciar a allò construït amb una posició independent i conseqüent.

I que el desenvolupament d'un moviment de masses rupturista exigeix elevar la qualitat de les lluites populars. L'autodefensa de masses és condició d'ampliació i èxit de les lluites. La seva implementació requereix també d'iniciatives que aixequin l'estat d'ànim de les masses.

III. El Partit que necessitem construir: Lluny de posar-la en dubte, els propis esdeveniments confirmen la necessitat de la organització revolucionària. No obstant, hem d'assumir que encara no tenim el partit que es requereix per a impulsar la lluita en les noves condicions. Han quedat de manifest insuficiències importants.

En suma, la Convocatòria ens posa davant la realitat d'avui, en tota la seva complexitat, enormes dificultats i perills, però també davant grandioses i infinites possibilitats de transformacions democràtiques i revolucionàries.

Sentir-nos i actuar com a part del vast, plural i ampli moviment mundial contra el capitalisme i la globalització neoliberal.

Sentir cada lluita, cada agressió, cada crit de dolor, com a propis. Per això assenyallem el fer de la política per la pau i contra la guerra imperialista, contra l'armamentisme, encapçalada per Estats Units, una tasca urgent de tots i a cada lloc.

Reafirmem la nostra plena solidaritat, activa amb les lluites de tots els pobles, vull personificar la lluita de tots els pobles del món, en la lluita valenta i heroica del poble de palestina per ser reconegut com a estat independent, i així conviure amb pau amb l'Estat d'Israel. Solidaritat amb els pobles d'Amèrica Llatina. Amb la resistència múltiple i combativa del poble argentí, que creant noves formes d'organització a la base, i noves formes de lluita, s'enfronta a les imposicions del Fons Monetari Internacional i als governs servils a aquestes imposicions; amb la lluita heroica de les FARC i l'esquerra organitzada al Frente Político i Social; solidaritat amb el poble de Venezuela i el seu Govern encapçalat pel President Chávez; i la nostra solidaritat més vehement, més admirada que ahir, solidaritat de la raó i del sentiment al poble de Cuba, a la seva revolució i al seu President company Fidel Castro. Solidaritat que exigeix la fi del criminal bloqueig nord-americà que viola els drets de tot un poble, la llei d'ajust i altres, i la llibertat dels 5 patriotes empresonats a Miami els qui sols han vetllat perquè no es cometin més actes terroristes en contra de Cuba.

Solidaritat que expressarem en el gran acte que es realitzarà el 26 de juliol a l'Estadi Victor Jara d'homenatge a l'Assalt al Quarter Moncada.

Reafirmem el paper principal dels treballadors en la construcció d'aquest nou subjecte de canvi en lluita per la democràcia i la transformació del capitalisme.

Ens plantequem conèixer, profunditzar, fer-nos part activa del nou subjecte revolucionari que sorgeix com a producte del nou caràcter que assumeix el

capitalisme, i de la incorporació de nous, diversos sectors i sensibilitats a la lluita.

Assenyalem la necessitat de treballar dinàmicament en la confluència d'allò social i d'allò polític, que unint les reivindicacions parcials o sectorials plantegi un nou projecte de societat. I, per tant, cridem a enriquir, adequar la nostra línia política a aquestes realitats, fent un viratge en la seva implementació, col·locant tota la nostra atenció, les nostres forces en el món sindical, social, com a allò determinant.

I si tot canvia, el nostre Partit ha de canviar, ha de créixer, treballar àmpliament amb totes les forces socials i polítiques que estiguin per una democràcia real, participativa, per la justícia social, i amb tots els que estiguin pel canvi de sistema.

El nostre noble, heroic Partit ha d'obrir les seves portes. No exigir ni posar condicions, que nosaltres no reuníem quan donarem el primer pas i rebérem el nostre primer carnet. Ser militant és un procés. Ingressar és una decisió que nosaltres hem d'anar convertint en organització i consciència.

Per tant el XXII Congrés ha de ser una àmplia porta, una invitació a l'ingrés de nous militants que arribin sols amb el desig de canviar la dura realitat, amb rebel·lia contra la injustícia i amb sentit de classe. Aquest últim no sols emana de la pertinença social, sinó de la sensibilitat per a assumir la vida lligada als necessitats i explotats, junt als treballadors.

Ningú té dret a negar l'ingrés, o retorn al Partit a qui ho expressi honradament. Com podríem negar l'ingrés a aquests 50 pirquiners que en una assemblea a Taltal a mà alçada es declararen tots comunistes! I els més de 60 mil inscrits als registres electorals del Partit, que ho han fet davant de notari, assumpte que mai en la història del nostre Partit havíem hagut de realitzar. Què passa amb ells? Com ingressen, com s'organitzen és un problema nostre, de cada organisme regular del Partit.

Però allò principal en el canvi que ha d'efectuar el Partit és assumir la obligació de tots -militants i sobretot els dirigents- d'actuar lligats a la gent, pertanyent a una organització sindical, poblacional, cultural, ambiental, de la diversitat sexual, a les més variades organitzacions i formes que corresponen a les noves necessitats, interessos, sentiments i inquietuds de la gent. Tots i totes anar a treballar a una organització de masses.

Un Partit pel món d'avui, per a aquestes noves realitats i necessitats.

Anem al poble, a organitzar sindicats, consciències. Sols així es realitzen les idees revolucionàries. A acabar amb la política de supervivència, amb els internismes, burocràcia i sectarisme.

A lluitar, per tornar a l'essència del Partit que forjà Luis Emilio Recabarren, sempre amb el poble, reconeguts pel poble, enmig de les seves batalles, educant i polititzant, fent de la paraula i l'acció un sol acte de conseqüència.

Avui, a 90 anys d'aquest fet històric rendim homenatge a aquests lluitadors socials i polítics, als primers en apoderar-se d'aquest somni, als creadors d'aquest moviment revolucionari.

Visquin mil vegades Recabarren i els seus intel·ligents i decidits companys que fundaren aquest Partit Comunista!

A lluitar amb idees! A divulgar el nostre Programa i Propostes! A lluitar junt a tots els que aixequen causes justes, sense esperar a ser cridats!

Així farem honor, i serem mereixedors i mereixedores de continuar prenent a les nostres mans les banderes de Recabarren, Neruda i Salvador Allende.

Rebel·la't Xile, Un altre Món és Possible!
Mil vegades vencerem!